

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 lutego 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych - I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 26 listopada 2019 r. odmówił T. N. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 3 lutego 2020 r. ubezpieczony nie został uznany za niezdolnego do pracy, wobec czego brak jest podstaw do przyznania spornego świadczenia. (decyzja - k. 297 akt ZUS)

W dniu 11 marca 2020 r. T. N. złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (odwołanie - k. 3 - 6)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 30 marca 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych - I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie - k. 11)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. N. urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna)

Posiada wykształcenie zawodowe, wykonywał zawód technika samochodowego, kierowcy. (okoliczności bezsporne)

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 26 marca 2018 roku wnioskodawca został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, którym ustalono, że niepełnosprawność datuje się od 29 grudnia 2014 roku, a daty jej powstania nie da się ustalić. (orzeczenie k 18)

Ubezpieczony przeszedł w 2013 r. zapalenie zakrzepowe żył powierzchniowych obu kończyn dolnych, bez istotnych następstw, w 2016 r. - operację prawostronnej przepukliny pachwinowej. Występuje u niego niewielka przepuklina pępkowa wolna oraz otyłość II stopnia ((...)=36,11 kg/m²). Pod kątem chirurgicznym wnioskodawca nie wymaga leczenia. Nie wykazuje upośledzenia sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy zarobkowej. (opinia biegłego sądowego lekarza chirurga M. G. – k 44)

T. N. przeszedł także w 2004 r. zabieg alloplastyki stawu biodrowego prawego, zaś w 2015 r. leczenie artroskopowe zwyrodnienia chrząstki stawu kolanowego prawego, w 2011 r. przebył leczenie operacyjne pjm C4-C5, zaś w 2012 i 2014 r. leczenie operacyjne pjm L5-S1. Cierpi nadto na wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego. Stwierdzone schorzenia nie powodują i nie powodowały w dniu wydania zaskarżonej decyzji długotrwałej niezdolności do pracy. Z ortopedycznego punktu widzenia odwołujący jest zdolny do pracy zarobkowej. (pisemna opinia biegłego sądowego lekarza ortopedy – rehabilitanta E. B. k 145)

Schorzenia stwierdzone u wnioskodawcy nie powodują istotnych ograniczeń w zakresie narządu ruchu, szczególnie w obrębie stawów biodrowych, kolanowych czy w zakresie któregośkolwiek odcinka kręgosłupa. Nie stwierdza się także u niego odchyłeń w stanie neurologicznym. Stopień naruszenia sprawności organizmu wywołany występującymi u skarżącego schorzeniami jest niewielkiego stopnia i z neurologicznego punktu widzenia nie powodował w okresie wydania spornej decyzji niezdolności do pracy. (pisemna opinia biegłego sądowego lekarza neurologa – specjalisty medycyny pracy P. R. k 212)

W okresie od 14 lipca 1998 r. do 31 grudnia 2019 r. wnioskodawca miał przyznane prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. (niesporne)

W dniu 26 listopada 2019 roku T. N. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek k 292 akt ZUS)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, aktach rentowych oraz na podstawie opinii biegłych specjalistów z zakresu chirurgii, ortopedii – rehabilitacji i neurologii.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał powyższe opinie za pełne w zakresie ustalenia faktu, że stan zdrowia wnioskodawcy po dniu 31 grudnia 2019 roku nie uzasadniał przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Żadna z tych opinii nie została zakwestionowana przez którąkolwiek ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z brzmieniem art.57 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U z 2022 r., poz.504) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność powstała w okresach wymienionych w cytowanym przepisie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Brak choćby jednego z warunków wymienionych w art.57 ww. ustawy powoduje brak prawa do świadczenia.

Podstawą rozważań w niniejszej sprawie było ustalenie po pierwsze stanu zdrowia wnioskodawczyni po dniu 31 października 2018 roku – tego czy po tej dacie była nadal niezdolna do pracy czy też zdolność tę odzyskała oraz czy ewentualna niezdolność do pracy skarżącej pozostawała jeszcze w związku z wypadkiem przy pracy jakiemu uległa w dniu 1 grudnia 2000 roku.

W myśl art. 12 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 ustawy).

W myśl zaś art. 14 ust. 1 tej ustawy oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia m.in. daty powstania niezdolności do pracy, trwałości niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami dokonuje lekarz orzecznik ZUS, od którego orzeczenia osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS.

Należy przy tym podnieść, że w sprawie dotyczącej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy dokonuje się oceny stanu zdrowia ubezpieczonego z daty wydania decyzji (por. wyrok z 25 stycznia 2005 r., opubl. I UK 152/04, również

wyrok z 12 stycznia 2005 r., sygn. akt I UK 93/04, opubl. OSNP rok 2005, Nr 16, poz. 254, wyrok z 20 maja 2004 r., sygn. akt II UK 395/03, OSNP rok 2005, Nr 3, poz. 43).

W postępowaniu sądowym ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i w takiej sytuacji sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłego sądowego, choć też ostatecznie decyduje sąd, gdyż niezdolność do pracy ma znaczenie prawne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r., sygn. akt III UK 30/09).

W sprawach o prawo do renty nie wystarczy udowodnienie, że występują określone schorzenia, lecz konieczne jest wykazanie, w jakim stopniu wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 r., sygn. akt II UKN 113/00, OSNP rok 2002, Nr 14, poz. 343).

Polemizowanie z oceną biegłego, z powoływaniem się na własną ocenę medyczną, nie jest wystarczające do podważenia fachowo sporządzonej i miarodajnej opinii biegłego sądowego.

W odniesieniu do odwołującego nie został spełniony warunek niezdolności do pracy.

Wydane w sprawie opinie biegłych w sposób jasny i jednoznaczny wskazują bowiem, że T. N. po dniu 31 grudnia 2019 roku był zdolny do pracy.

Sąd w pełni uznał wartość dowodową opinii wszystkich powołanych w sprawie biegłych. Opinie te zostały sporządzone w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej. Biegli szczegółowo i w sposób pełny określili schorzenia występujące u badanego oraz ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy.

W ocenie Sądu złożone do sprawy opinie nie zawierają żadnych braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym przyczynę nieuznania niezdolności do pracy wnioskodawcy.

Stwierdzony zaś wobec wnioskodawcy umiarkowany stopień niepełnosprawności z powodu naruszenia sprawności organizmu nie jest jednoznaczny ze stwierdzeniem długotrwałej niezdolności do pracy zarobkowej.

Pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie pokrywa się bowiem z pojęciem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 r. (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213)

Sąd Najwyższy, odnosząc się do obu pojęć wskazał, iż na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do ich utożsamiania. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej (pojęcie niezdolności do pracy, zawarte w ustawie o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów. Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń (uprawnień). Niepełnosprawność sama przez się nie zawsze uniemożliwia świadczenie pracy. Gdyby ustawodawca chciał utożsamiać niezdolność do pracy i niepełnosprawność to po pierwsze nie ustanowiłby dwóch odrębnych trybów ustalania tych kwestii, a w sytuacji istnienia dwóch trybów, wprowadziłby ewentualną zależność obu ustaleń. Tymczasem zależność taka wynika z art.5 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776 z późn. zm.) i dotyczy wyłącznie orzeczeń lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ZUS ustalających niezdolność do pracy.

W konsekwencji w sprawie nie pojawiły się kontrargumenty, które mogłyby budzić wątpliwość Sądu, co do jednoznaczności opinii biegłych. Wszyscy biegli podali, że schorzenia występujące u wnioskodawcy nie powodują niezdolności do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji.

W świetle opinii biegłych specjalistów z dziedzin właściwych z punktu schorzeń wnioskodawcy, które Sąd ocenił jako rzetelne, jasne, obiektywne i wiarygodne źródło dowodowe. Opinie te nie zostały ostatecznie zakwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Podkreślić w tym miejscu należy, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmienne ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...)).

Mając na względzie wymienione wyżej okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako niezasadne.